

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/61/2018
Identifikačné číslo spisu: 1513220259
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1513220259.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: T. S., nar. XX. O. XXXX, bytom Z., zast. advokátom JUDr. Ladislavom Riedlom, so sídlom Konštantínova 3308/6, 080 01 Prešov, o zaplatenie 1 452,20 eur s príslušenstvom a odmeny 4,84 eur zo zmenky, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1CbZm/119/2014, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/20/2016-103 z 28. septembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/20/2016-103 z 28. septembra 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 1CbZm/119/2014-91 zo dňa 9. mája 2016 zrušil zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm/371/2013-13 zo dňa 15. januára 2014 v zmenkovej sume 822,- eur s úrokom 6 % ročne z tejto sumy od 30. mája 2013 do zaplatenia a v zmenkovej odmene 3,20 eur s tým, že v tejto časti konanie zastavil (1. výrok rozsudku). Vo zvyšku zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti (2. výrok). Vo vzťahu k trovám konania (3. výrok) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania, ktoré nasledovalo po vydaní zmenkového platobného rozkazu, a to vo výške 48,15 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Z odôvodnenia prvoinstančného rozsudku vyplýva, že zmenkovým platobným rozkazom č. k. 1Zm/371/2013-13 zo dňa 15. januára 2014, bola žalovanému uložená povinnosť, aby žalobcovi zaplatil zmenkovú sumu 1 452,20 eur s úrokom 6 % ročne z tejto sumy od 30. mája 2013 do zaplatenia, zmenkovú odmenu 4,84 eur a náhradu trov konania vo výške 87,- eur. Žalovaný podal v zákonnej lehote námietky, v ktorých uviedol, že dlžná suma je 411,- eur (3 splátky po 137,- eur), zvyšná časť sumy, ktorú žalobca na zmenku dopísal, sú úžernícke pokuty. Dopísaný bol aj dátum splatnosti 29. mája 2013, v ktorom čase a aj neskôr, po jeho protestoch, riešili ako zrušiť vysoké pokuty. Podľa žalovaného „nesedí“ ani splatnosť, nakoľko ďalšiu splátku 137,- eur zaplatil 13. júna 2013, z čoho podľa neho jasne

vyplýva, že dátumy a sumy na zmenke sú „brušné“ zavádzajúce informácie. Upozornil aj na úroky, ktoré považuje za úžernícke, nakoľko pri úvere 900,- eur na 12 mesiacov bola odmena 744,- eur, k tomu pokuty za omeškanie jednej splátky 15 dní, resp. 30 dní, predstavovali 997,04 eur. V tom čase žalobca už bol informovaný o jeho objektívne zlej finančnej situácii a o dlhodobej práceneschopnosti. Žalobca mu odmietol vydať kartu klienta číslo 151396, preto žiadal, aby tento dôkaz od žalobcu vyžiadal súd.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného prostredníctvom dožiadaného súdu a listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, iné dôkazy strany nenavrhl. Konštatoval, že žalovaný sa so splácaním úveru dostal do omeškania už pri prvej splátke, s omeškaním platil aj ďalšie splátky, s úhradou splátky č. 3 bol v omeškaní 54 dní, omeškanie so 6. splátkou trvalo 50 dní a so 7. splátkou bol v omeškaní 74 dní. Pre omeškanie s platením splátok bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru. Žalobca do zmenkovej sumy zahrnul nesplatený zvyšok úveru vo výške ku dňu zročnosti zmenky a zmluvné pokuty

v celkovej výške 904,20 eur. Na zaplatení zmenkovej sumy 822,- eur, zodpovedajúcej časti zmluvných pokút, netrval a návrh vzal späť aj v úroku 6 % ročne zo sumy 822,- eur od 30. mája 2013 do zaplatenia a v zmenkovej odmene 3,20 eur. Vo zvyšku žiadal ponechať zmenkový platobný rozkaz v platnosti. Z prvopisu zmenky, označenej číslom zmluvy 151396-76212, ktorá bola vystavená v Prešove dňa 25. júna 2012, súd zistil, že žalovaný, v tom čase podnikajúci na základe živnostenského oprávnenia, sa zaviazal zaplatiť na rad žalobcu dňa 29. mája 2013 v Bratislave zmenkovú sumu 1 452,20 eur, bez protestu. Súd ďalej konštatoval, že zmenka obsahuje všetky náležitosti predpísané v čl. I. § 75 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. pre vlastnú zmenku. Žalovaný netvrdil, že by žalobcovi neudelil oprávnenie vyplniť v zmenke chýbajúce údaje, ani nenamietal, že podmienky, za ktorých mal žalobca právo doplniť sumu a dátum splatnosti zmenky, neboli splnené. Z námietok vyplýva, že za oprávnenie vyplnenú považuje žalovaný len sumu 411,- eur a zvyšok sú podľa neho úžernícke zmluvné pokuty. Z karty klienta, ktorú predložil žalobca, súd zistil, že žalovaný mal uhradiť 12 splátok úveru po 137,- eur. Splátky boli zročné vždy v posledný deň kalendárneho mesiaca počnúc od 31. júla 2012 do 30. júna 2013. Žalovaný nedodrжал termín splatnosti ani jednej zo splátok, uhradil deväť splátok s omeškaním od 3 do 75 dní. Poslednú platbu 137,- eur žalobcovi poukázal až 13. júna 2013, po splatnosti zmenky. Skutočnosť, že v čase podania námietok žalovaný dlhoval už len 3 splátky úveru, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo možné zmenkovú sumu považovať za „brušnú“, ako ju žalovaný označil. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak v deň splatnosti zmenky 29. mája 2013 bol nesplatený zvyšok zmenkou zabezpečeného úveru vyšší o 137,- eur, túto čiastku žalobca do zmenkovej sumy zahrnul oprávnenne. Namietaná suma 997,04 eur je v karte klienta uvedená v časti označenej ako záväzky. Do tejto položky sú zahrnuté nielen zmluvné pokuty, ale aj súdny poplatok 88,- eur a zmenková odmena 4,84 eur. Žalovaný pri výsluchu na dožiadanom súde uviedol, že sa na žalobcu obrátil asi v rokoch 2012 až 2014 s ústnou žiadosťou o kartu klienta, ústne žalobcu informoval o svojej zlej finančnej situácii, rovnako ústne mu centrála v Bratislave navrhla zrušenie zmluvných pokút, ale vzhľadom na to, že žalobca nemal záujem vec riešiť, k ďalšej komunikácii už nedošlo, preto ani na preukázanie svojich tvrdení nemohol predložiť žiadny dôkaz. Žalovaný okrem karty klienta žiadne iné dôkazy neoznačil, ani nežiadal vykonať. Obsah karty klienta bol žalovanému zjavne známy už v čase podávania námietok (nakoľko žalobcom evidovaný záväzok 997,04 eur, na ktorý žalovaný v námietkach poukázal, vyplýva len z karty klienta), jej fotokópiu 13. mája 2015 zaslal aj súdu, napriek tomu žalovaný dňa 04. januára 2016 pri výsluchu na dožiadanom súde znovu žiadal o jej vydanie a tvrdil, že je dôkazom o úžerníckych praktikách žalobcu. Samotnú kartu klienta však za takýto dôkaz nie je možné považovať. Žalovaný nepredložil súdu zmluvu, v ktorej boli zmluvné pokuty dojednané. Z vyjadrení oboch účastníkov vyplynulo, že zmluvné pokuty boli sankciou za omeškanie dlžníka s plnením peňažných záväzkov. Z karty klienta mal súd preukázané, že žalovaný ako dlžník opakovane a dlhodobo porušoval zmluvné povinnosti a s platením kauzálneho záväzku bol v omeškaní. Žalovaný nepredložil žiadne iné dôkazy, ktorými by bola preukázaná námietka neprimeranej výšky zmluvných pokút, resp. jeho tvrdenie, že si v úverovej zmluve dojednal so žalobcom úžernícky úrok. Bez predloženia alebo označenia ďalších dôkazov nebolo možné považovať obranu žalovaného za dôvodnú. Súd preto zmenkový platobný rozkaz zrušil len v tej časti, v ktorej vzal žalobca návrh späť a v tejto časti konanie podľa § 175 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zastavil. O náhrade trov konania, ktoré nasledovalo

po vydaní zmenkového platobného rozkazu, súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

4. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, po prejednaní veci podľa § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 385 C. s. p., rozsudkom č. k. 4CoZm/20/2016-103 zo dňa 28. septembra 2017, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p., potvrdil. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil, konštatujúc, že z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozhodnutím vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

5. K námietke žalovaného spočívajúcej v tvrdení, že zmluva o pôžičke neobsahovala údaj o RPMN, odvolací súd uviedol, že žalovaný nepredložil súdu zmluvu o úvere, z ktorej by táto skutočnosť vyplývala, a teda neunesol dôkazné bremeno. Zdôraznil, že dôkazná povinnosť v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov je zásadne na stranách sporu, preto strana, ktorá tieto dôkazy neoznačí, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania a súd môže svoje rozhodnutie založiť len na skutočnostiach, ktoré boli v konaní preukázané s vysokou mierou pravdepodobnosti, až na hranici istoty. Odvolací súd ďalej konštatoval, že pohľadávka majiteľa zmenky a povinnosť dlžníka zaplatiť zmenkovú sumu sú právne nezávislé od základného právneho pomeru, majú samostatnú právnu povahu a existenciu. Záväzok zo zmenky je záväzkom nesporným a žalobca ako majiteľ zmenky nemá povinnosť svoj nárok preukazovať iným spôsobom, než predložením prvopisu zmenky, ktorá, ak spĺňa formálne náležitosti, zabezpečuje svojmu majiteľovi právo na jej zaplatenie. Odvolací súd zdôraznil, že dôkazné bremeno pri preukazovaní kauzálnych námietok, teda námietok týkajúcich sa jeho právneho vzťahu k majiteľovi zmenky, znáša vždy žalovaný a je jeho povinnosťou svoje tvrdenia preukázať aj dôkazne. Pokiaľ dôkazné bremeno neunesie, nie je možné považovať jeho námietku za relevantnú.

6. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného o tom, že sa nachádza v hmotnej núdzi, odvolací súd uviedol, že zlá finančná situácia sama o sebe nemá vplyv na plnenie jeho záväzkov. Možnosť odpustenia žalovanej sumy, prípadne plnenie prostredníctvom splátok, je vecou dohody sporových strán, a teda rozhodovanie o týchto skutočnostiach nie je v kompetencii súdu.

7. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p..

8. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 2. decembra 2017.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.. Nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa mu znemožnilo, aby realizoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, vzhľadom v tom, že odvolací súd opomenul aplikáciu noriem ochrany spotrebiteľa, keďže žalovaný vstúpil do úverového vzťahu so žalobcom ako spotrebiteľ. Tvrdí, že aj keď v zmluve o úvere je uvedené IČO, súd nemôže automaticky pristúpiť k posúdeniu právneho vzťahu ako obchodnoprávneho. Odvolací súd tým porušil princíp rovnosti strán. Skutočnosť, že sa v zmluve o úvere nachádza IČO, je zapríčinené tým, že žalobca žiadal preukázanie spôsobu obživy. Tvrdí, že aj fyzická osoba podnikateľ má právo vstupovať do právnych vzťahov ako spotrebiteľ a súd mal povinnosť skúmať možný spotrebiteľský charakter uzatvorenej zmluvy. Zmluva o úvere je z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a pre úmyselné nepravdivé uvedenie výšky poskytnutého úveru podľa § 37 ods. 1 OZ neplatná. Iná situácia by podľa žalovaného nastala, ak by bol v zmluve o úvere podnikateľom ako dlžníkom presne špecifikovaný a individuálne určený spôsob použitia poskytnutých peňažných prostriedkov. V súvislosti s uvedenými tvrdeniami žalovaný v dovolaní argumentuje ustanovením § 79 ods. 4 O. s. p., ktoré bolo do O. s. p. doplnené jeho novelou vykonanou

zákonom č. 438/2015 Z. z., účinnou od 23. decembra 2015. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-110/14, podľa ktorého platí prezumpcia spotrebiteľského charakteru zmluvy, ďalej na spoločné stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke stanovísk pod č. 93/2015, ako aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 290/15 zo dňa 16. septembra 2015 a namietol, že súdy sa dostatočne nezaoberali individuálnymi okolnosťami súdnej veci. Žalovaný tiež namietol, že uplatnením nároku zo zmenky prišlo aj k porušeniu § 5a ods. 1 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. a § 3 ods. 1 OZ, teda k zásahu

do jeho práv a oprávnených záujmov bez právneho dôvodu a v rozpore s dobrými mravmi.

Na základe všetkých uvedených tvrdení žalovaný navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4CoZm/20/2016-103 zo dňa 28. septembra 2017, zrušil.

10. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý považuje dovolanie za nedôvodné.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

12. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

13. V danom prípade bolo konanie začaté pred 1. júlom 2016 podaním návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu a aj rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané pred 1. júlom 2016 ešte podľa O. s. p.. Odvolací súd rozhodol na odvolanie žalovaného rozsudkom 28. septembra 2017 už podľa C. s. p. účinného od 1. júla 2016 a podľa C. s. p. bolo podané i dovolanie žalovaného. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. V zmysle uvedeného, úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení.

14. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalovaným.

15. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

16. Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Vo vzťahu k vade zmätočnosti v zmysle § 420 C. s. p. je nutné, aby dovolateľ v dovolaní jednoznačne uviedol, ktorou z väd zmätočnosti uvedenej pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, poznačené a zároveň je jeho (procesnou) povinnosťou podľa § 431 ods. 2 C. s. p. uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva.

17. V danom prípade žalovaný (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní namietol vadu zakotvenú v § 420 písm. f/ C. s. p., spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorý dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces. Dovolateľ prioritne namietol, že odvolací súd a rovnako ani súd prvej inštancie neprihliadli na jeho postavenie spotrebiteľa, neaplikovali normy na ochranu spotrebiteľa a tým znemožnili realizáciu jeho procesných práv v zmysle označeného ustanovenia C. s. p. Výslovne pritom poukázal na ustanovenie § 79 ods. 4 O. s. p..

18. Podľa § 79 ods. 4 O. s. p. v znení účinnom od 23. decembra 2015, ak nie je dokázaný opak, platí, že nárok zo zmenky alebo šeku proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

19. Uvedené ustanovenie bolo do zákonnej úpravy včlenené zákonom č. 438/2015

Z. z., ktorého účelom bolo zvýšiť ochranu spotrebiteľa v súdnych konaniach. V čase, kedy rozhodoval súd prvej inštancie (9. mája 2016) a odvolací súd (28. septembra 2017), bolo už citované ustanovenie účinné. Rozsudok odvolacieho súdu bol vydaný už za účinnosti Civilného sporového poriadku, pričom podľa § 471 ods. 2 C. s. p. konania o zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

20. Podľa prechodného ustanovenia § 372y ods. 1 O. s. p., ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, na konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona sa použijú predpisy účinné odo dňa účinnosti tohto zákona.

21. Podľa prechodného ustanovenia § 372y ods. 2 O. s. p., ak bol zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz doručený do dňa účinnosti tohto zákona, súd postupuje podľa doterajších predpisov. Zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz, ktorý nebol doručený niektorému z odporcov do dňa účinnosti tohto zákona, súd vo vzťahu k tomu odporcovi zruší a nariadi pojednávanie.

22. Z uvedených ustanovení pre súd prvej inštancie, ktorý rozhodoval o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, vyplývala povinnosť postupovať podľa ustanovenia § 175 O. s. p. v znení účinnom do 22. decembra 2015 a zároveň podľa ustanovení § 79 ods. 3 a 4 O. s. p. v znení účinnom od 23. decembra 2015. Rovnako odvolací súd bol povinný rešpektovať a aplikovať uvedené právne normy majúce za účel zvýšenie ochrany spotrebiteľa v prípade nároku uplatneného zo zmenky.

23. Konajúce súdy uvedenú právnu úpravu nerešpektovali a mali za preukázané, že nárok zo zmenky nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, a to v priamom rozpore s ustanovením § 79 ods. 4 O. s. p.. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie ani prostredníctvom zmluvy o úvere, ktorej posúdenie je pritom nevyhnutné na to, aby konajúci súd mohol uzavrieť, či nárok uplatňovaný zo zmenky súvisí so spotrebiteľskou zmluvou alebo s ňou nesúvisí. Zmluva o úvere bola predložená až v priebehu dovolacieho konania, a to žalovaným. Aj napriek koncentračnej zásade vzťahujúcej sa na konanie o zmenkovom platobnom rozkaze a námietkam proti nemu uplatneným, bolo povinnosťou súdu, vyplývajúcou mu zo zákona (§ 79 ods. 4 O. s. p.) - prihliadnuc na skutočnosť, že žalovaným je fyzická osoba - vychádzať z vyvrátiteľnej právnej domnienky, že záväzok žalovaného zo zmenky vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Preukázanie opaku potom zaťažovalo žalobcu.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, konali svojvoľne, v rozpore s kogentnou právnu úpravou, v dôsledku čoho žalovanému nebola poskytnutá právna ochrana, ktorá bola cieľom prijatia citovaných ustanovení do procesnej úpravy. Rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, preto vykazujú znaky arbitrárnosti.

25. Súdy nižších inštancií navyiac nerešpektovali zákonnú povinnosť vyzvať žalobcu na doplnenie žaloby o náležitosti v zmysle § 79 ods. 3 O. s. p.. Pre samotné posúdenie, či je žalovaný spotrebiteľom a či žalobcom uplatnený nárok vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, nepostačuje len uvedenie jeho identifikačných údajov zo živnostenského registra (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/37/2017 z 11. januára 2018 a sp. zn. 3Obdo/14/2017 z 25. apríla 2017). Dovolací súd zdôrazňuje, že v uvedenom prípade išlo zjavne o formulárový typ zmluvy, vopred vyplnený žalobcom a rovnako zmenka bola

predvyplnená žalobcom. Právna úprava nelimituje fyzickú osobu, ktorá disponuje živnostenským oprávnením, aby vstupovala do právnych vzťahov aj v postavení spotrebiteľa v prípade, ak nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Skutočnosť, že by žalovaný vstupoval do úverového vzťahu, z ktorého je pohľadávka žalobcu zabezpečená zmenkou uplatnenou v tomto konaní, v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti, z obsahu spisu nevyplýva a uvedená skutočnosť nebola ani predmetom dokazovania. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto nedáva odpoveď na všetky relevantné skutkové a právne otázky, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť.

26. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že v dôsledku opísaných pochybení, odvolací súd zaťažil svoje konanie procesnou vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., preto jeho rozsudok č. k. 4CoZm/20/2016-103 zo dňa 28. septembra 2017 podľa § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

27. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C. s. p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.